

كانون الهيات مؤده

بررسی رسالات شبانی

سمینار اشتوتگارت (آلمان)

اساتید:

کشیش دیوید پیچ

کشیش منصور خواجه پور

کشیش دکتر کامبیز سقانی

دانشجو: داود آذینی

تاریخ تحویل: ۲۸/۰۸/۲۰۲۴

مقدمه

در رسالات شبانی، پولس در مورد ساختار کلیسا توضیح می‌دهد، و این سیستم نظارتی کلیسا باید بیش از یک رهبر داشته باشد، و رهبران نیز باید اقتدار را به کتاب‌مقدس دهند؛ آنچه که باید در کلیسا به آن اهمیت داده شود، پیغام انجیل است. رسالات اول و دوم تیموتائوس زمانی نوشته شد، که پولس در روم و در زندان بود. روش نوشتاری پولس به گونه‌ای بود، که اکنون مسیح بر در است، و بازگشت تائویه مسیح هر لحظه اتفاق می‌افتد. او سعی می‌کند، که ساختار کلیسا را در همین زمان کوتاه مشخص کند، و بر اهمیت خدمت در کلیسا و نظم و انضباط را در کلیسا تأکید می‌نماید.

در چنین شرایط اضطراری، مخاطبین اولیه این نامه‌های شبانی، تیموتائوس و تیتوس بودند؛ اما این نامه‌ها فقط برای این دونفر نوشته نشدند، بلکه مخاطب اصلی آن با رهبران است؛ همچنین پایه و زیربنای این رسالات، برای کلیسا موثر است. نکاتی که در این سه رساله نوشته شده، برای تاسیس و پیشبرد و کارهای روزمره کلیسا اساسی است؛ اما ویژگی‌هایی که در این رسالات ذکر شده، محدود به خادمین نیست؛ بلکه همه مسیحیان باید از آن پیروی کنند، از جمله مسائل کلیسایی و نظم و قوانین آن، که جنبه کاربردی آن در کلیسا حائز اهمیت است.

رسالات شبانی از نگاه کلی

در رساله به اول تیموتائوس، تعالیم مهمی از پولس رسول به چشم می‌خورد، فدیة خدا و نجات بشر، که اشاره روشنی به نجات در تعلیم پولس آمده است، و نمونه‌ای از کار فیض‌بخش خداست (اول تیموتائوس ۱: ۱۲-۱۶). او کار عیسی را که برای نجات بشر فراهم شد، را تأکید می‌کند (۶: ۱۳ و ۲: ۶)؛ در عین حال که پولس تأکید زیادی در مبارزه با دانش‌های رازگونه دارد، به راز عیسی مسیح اشاره می‌کند، که در قالب سرود روحانی در «۳: ۱۶» بیان می‌دارد. این آیه از کلام خدا، در کیستی عیسی و این راز عظیم را در قالب سرودی زیبا به نوشتار درمی‌آید. در نگاه کلی، این رساله برای راهنمایی به جهت هشدار نسبت به تعالیم نادرست نوشته شده است (۱: ۱۰ و ۳: ۶).

نقطه عطف و مرکزی رساله دوم به تیموتائوس بر این تأکید دارد، که رهبران هر چه انجام می‌دهند، باید بر طبق کلام خداوند و موعظه آنان نیز از کلام خدا باشد. راز اصلی یک موعظه موثر و خوب، تنها تسلط بر تکنیک‌های سخنرانی و ارتباط برقرار کردن نیست، بلکه با اعتقادات راسخ یک واعظ موثر است، که یک واعظ حقیقی، چه دیدگاه و نگرشی باید نسبت به کلام خدا داشته باشد. کلام خدا از طریق انبیاء بر مردم اعلام شده است، و خدا نیز از رهبران برای اعلام کلام خود استفاده نموده است. رهبران حقیقی باور دارند، که کتاب‌مقدس کلام و الهام خداست، پس باید به آن عمل کنند. پولس نیز یادآوری می‌کند که نه تنها باید کلام خدا را خواند، بلکه باید آن را زندگی و موعظه کرد (دوم تیموتائوس ۳: ۱۴-۱۵).

رساله تیطس بر این موضوع تکیه دارد، که رهبران باید مراقب معلمان نادرستی که تعالیم غلط و فریبنده را ترویج می‌دهند، باشند. این معلم‌ها فقط به سود شخصی خودشان فکر می‌کنند، از این‌رو باعث انحراف و گمراهی کلیساها می‌شوند. آنها حرفهای بیهوده می‌زنند، و ذهن‌های درست را فریب می‌دهند. این تعالیم شامل خرافات یهودی و احکام انسانی است. پولس، تیطس را مجاب می‌کند، که مانع از انتشار تعالیم غلط شود، باید تعالیم درست را بر مبنای اصول کتاب مقدسی ارائه داد. مسئولیت نشر و انتشار انجیل مربوط به کلیسای محلی است. رهبران کلیسا موظفند، که از تحریف کتاب مقدس جلوگیری کرده، و جماعت را به سوی حقیقت هدایت کنند.

نکات کاربردی

از محتوای رساله به اول تیموتائوس، به شش نکته مهم و کاربردی می‌توان دست یافت: نخست این‌که، رشد بدعتها و تفکرات انحرافی، همیشه بوده، هست و خواهد بود، و رهبران باید مراقب باشند، که با حساسیت به این موضوع، به اصول ایمان وفادار بمانند. دومین نکته این‌که، در کتاب اول تیموتائوس پایه‌های شکل‌گیری اعتقادات کلیسائی دیده می‌شود، و ماهیت و مأموریت کلیسا که پایه‌های اعتقادات رسولان هستند، را شکل می‌دهند. مورد بعدی تاکید بر تعالیم صحیح و راستین دارد؛ همچنین پولس بر این نکته تأکید دارد، که بین اعتقاد قلبی و انتظام عملی در کتاب مقدس، هیچ تفاوتی نیست.

پنجمین نکته کاربردی، بر اهمیت زندگی و رفتار روحانی تأکید دارد؛ به عبارتی دیگر، زندگی روحانی باید از امور خشک اداری و قوانین و مقررات دست و پاگیر رها باشد، اگر بنای آن بر قانون‌گرایی و خشک بودن قوانین استوار باشد، مانع اعلام پر فیض خدا خواهد شد. ششمین و آخرین نکته این است که: با وجود تمام جفاها و سختی‌ها، کلیسا رشد می‌کند، جفا و فشار بر کلیساها در ماهیت وجودی خود، مانع پیشرفت و گسترش انجیل است، اما خدا از این همین جفا در جهت پیشبرد مژده نجات بشر استفاده می‌کند. در کتاب اعمال رسولان نیز مشاهده می‌شود، که وجه مشترک تمام کلیساها، وجود جفا بود، و کلیساها گسترش می‌یافت.

در «دوم تیموتائوس ۴: ۱-۵»، پنج نکته کاربردی برای رهبران وجود دارد، که در هیچ جای عهد جدید یافت نمی‌شود: نخست این‌که «وفادارانه کلام را موعظه کن»، پولس به تیموتائوس می‌گوید: تو را در حضور خدا قسم می‌دهم؛ به این معنی که از حضور خدا بترس، و کلام خدا را وفادارانه موعظه کن. دوم این‌که: «پیوسته موعظه کن»، در «اعمال ۱۹: ۸-۱۰» می‌بینیم، که پولس در همه حال موعظه می‌کرد. سومین مورد این‌که «با دید شبان موعظه کن» به این معنی که وقتی کلام را موعظه می‌کنیم، تنبیهات و الزامات بر افراد قرار می‌گیرد.

چهارمین نصیحت پولس به تیموتائوس این است که: «کلام را صبورانه موعظه کن». باید دانست، که ممکن است که هر یکشنبه و یا با هر موعظه، هیچ تغییر روحانی در جماعت کلیسا دیده نشود، اما در دراز مدت تغییر اساسی

را در افراد خواهیم دید. پنجمین و آخرین نکته که پولس به تیموتائوس گوشزد می‌کند، این است، که: «با الهیات درست موعظه کن»؛ به عبارتی دیگر، موعظه باید با تعلیم و الهیات کتاب مقدسی بیان شود، چون زمانی می‌رسد، که افرادی خارش گوش‌ها خواهند داشت، و کلام را نخواند شنید، اما باید با صبر ادامه داد.

پولس از تیطس می‌خواهد، که امور ناتمام کلیساها را سامان دهد، و در هر شهری اسقف‌هایی را منسوب کند؛ اما صلاحیت رهبران نیز بسیار مهم است. او لیستی از این صلاحیت‌های مهم را برای رهبران ارائه می‌دهد: اولین مورد پاکدامنی و بی‌آلایشی آنان است. یک رهبر کلیسا باید زندگی پاک و بی‌آلایش و عاری از هرگونه گناه داشته باشد؛ نه تنها پاکدامنی از مسائل جنسی، بلکه در تمام امور دینی و اجتماعی پاکدامن و مشهود باشد. دومین خصوصیت، انضباط شخصی است، انضباط شخصی، نشان‌دهنده بلوغ روحانی و تعهد یک زندگی مقدس است؛ چراکه انضباط روحانی نیز از اهمیت خاصی برخوردار است.

سومین صلاحیت یک رهبر خوب، عدم تمایل به خشونت و حرص و آز می‌باشد، یک رهبر نباید خشن و حریص باشد، این ویژگی‌ها بر خلاف محبت و آرامش مسیحی هستند، و می‌توانند به کلیسا آسیب برسانند. مهمان‌نوازی نیز خصوصیت دیگری است، که نشان از دوستدار نیکویی بودن یک رهبر توانمند دارد. یک رهبر، علاوه بر مهمان‌نوازی، باید دوستدار نیکویی و فضایل باشد، و در عمل نشان دهد، که زندگی او مطابق با کلام خدا است. ششمین و آخرین صلاحیت یک رهبر، توانایی در تعلیم است. یک رهبر باید قادر به تعلیم دیگران باشد. دفاع از ایمان و هدایت جماعت به سوی زندگی مقدس، باید در صدر کار رهبران قرار گیرد.

نتیجه‌گیری

رسالات شبانی نقش تعلیم و نظارت رهبران را بعهده دارند؛ اگرچه بنای کلیسا در ابتدا از تعلیم یک شبان به نام پطرس شروع شد، و به تعلیم شبانان دیگری در رسالات شبانی به نام تیطس و تیموتائوس به انجام رسید، بلکه پس از گذشت قرن‌ها از نگارش این رسالات، هنوز نیز کاربرد کلیسایی، تربیت رهبران و نکات اخلاقی دارد؛ همچنین نکات نهفته در آن برای بخش اعظمی از مسیحیان کاربرد دارد. رسالات شبانی دربرگیرنده مسائل منحصر بفردی هستند، که در سایر بخش‌های عهد جدید یافت نمی‌شود. در رسالات شبانی تعالیمی درخصوص دروس عملی برای کسانی که در شبانی خدمت می‌کنند وجود دارد.

رسالات شبانی در مورد مراقبت و سازماندهی گله خدا نیز نوشته شده است، و این‌که چگونه باید در خانواده الهی رفتار شایسته داشته باشند. این رسالات، اداره خانه الهی را یاد می‌دهند، که چگونه باید رهبران از این رسالات، در جهت ساماندهی کلیسا و حتی زندگی شخصی خودشان استفاده نمایند، و چگونه با خلوص ایمان و تقدس، نسبت به کسانی که کلیسا

را مورد حمله قرار می‌دهند، برخوردار نمایند، و در مواقعی خاص نیز افرادی را باید از کلیسا اخراج کرد. نامه‌های شبانی شروع دوره انتقال هستند، انتقال ایمان به شخص و به سیستمی که مسیح به‌عنوان کلیسا بنیان نموده است.

رساله تیپس یک راهنمای جامع برای رهبران کلیسا و زندگی مسیحی است، این نامه تأکید به‌خصوصی بر اهمیت رهبری صحیح کلیسا دارد. مقابله با تعلیم نادرست، زندگی مقدس در جامعه و تعهد به اعمال نیکو، به‌عنوان نتیجه ایمان، که سه رکن اساسی و پایه‌های رهبری در کلیسا را تشکیل می‌دهد؛ نه تنها سنگ بنای یک رهبری سالم، بر رشد و انتشار انجیل حیات‌بخش، از طریق تعالیم درست و کتاب مقدسی است، بلکه زندگی در تقدس و پاک رهبران، نمونه‌ای از شخصیت یک رهبر وفادار خواهد بود، که همه روزه با تعهد به اعمال نیکو، هم خود را از انحرافات مختلف بیمه نمایند، و هم الگویی برای رهبران آینده باشند، و در مسیر شاگردسازی و تربیت رهبران و خادمین وفادار کوشا باشند.

تعداد کل کلمات: ۱۵۲۵